

Kutyasors

Furcsa szerzet az ember. Mindig rohan. Boldog akar lenni. Persze azt nem tudja, hogyan, ezért kapkod össze-vissza. Lót-fut, semmire nincs ideje. Főleg magára nincs. Mindenféle pótlékokkal akarja jobbá tenni az életét. Társat keres. Mert sokszor egyedül van családon belül is. Úgy gondolja, egy kutya soha nem csapja be őt, tehát kutyát szerez magának. És a kutya valóban hűséges lesz hozzá. Ő pedig? Én is hogy jártam? Hallgassátok!

Nem vagyok fajtisza. Lehet, az anyám véletlen szedett össze, amikor meglátott egy herceg hímet az utcán. Nem is örült a gazdája, de hát mit tehetett volna. Amikor elérkezett az idő, megszülettem én és a testvéreim. Öten. Annyian nem maradhattunk anyával, így aztán ingyen elvihető kiskutya lettem. Jöttek is értem nemsokára. Barátkoztunk egy kicsit az idegennel, aztán rám esett a választása. Kiszakítottak az addigi környezetemből, és egy autóval elindultunk életem új helyszíne felé.

A házban, ahová kerültem két ember lakott. Egy fiú az édesanyjával. Amikor megérkeztünk, a néni is meglátott engem, és édes kis fehér gombolyagnak nevezett. Az is voltam. Bárcsak akkora maradhattam volna! Nem lehetett engem nem szeretni. Egész nap szaladgáltam az udvaron. Voltak tyúkok is, nagyon szerettem őket kergetni. Néhány hetes koromban az egyiket sikerült elcsípnem. Nem gondoltam, hogy olyan könnyen megadja magát. Én igazán csak játszani szerettem volna vele. Mégsem élte túl... Ekkor jutott először eszébe a gazdának, hogy megkössön. Nem is érttem. 2 méter szabadság, egy ilyen kicsi jószág, akinek ekkora a mozgásigénye... Igaz, minden nap elvitt sétálni, és én boldogan szaglásztam úton-útfélen. Juj, de érdekes volt érezni azt a sokféle szagot, találgatni, ki járt azon az úton nem sokkal előttünk.

Szép kiskutya voltam, sokan utánam fordultak, kedvesen szóltak hozzám illetve hát a gazdámhoz. Néhány nap alatt takaros új ház is készült nekem. Gondoskodtak rólam, törődtek velem, igazán jó életem volt. Az udvaron sem voltam mindig megkötve. Nagyon gyorsan nőttem, néhány hónap alatt már erősebb voltam, mint a gazdám. Én akartam irányítani, rángattam a pórázt, sietni akartam jobban, mint ahogy ő bírta. Rám szólt, figyelmeztetett, de nem törődtem vele, annyi erőt éreztem magamban, egyszerűen nem tudtam fékezni magam. Tudjátok, mit értem el? Nem vitt sétálni. Így csak vágyakozhattam a kerítésen kívüli világ után. Egy óvatlan pillanatban kipróbáltam, át tudom-e ugorni a kerítést. Át tudtam! Éljen! Ezentúl akkor megyek ki, amikor csak akarok. Bóklászok egy keveset az utcán, futkározom, utána szépen hazamegyek. Igazán nem nagy ügy!

A környezetem nem így gondolta. Amikor éppen szökésben voltam, az utcán arra haladók féltek tőlem, pedig eszembe sem jutott bántani őket. Jó, néha letapostam a szomszéd virágait, versenyt futottam egy-két biciklivel, de komolyabb kárt soha nem okoztam. Mégis rossz világ köszöntött rám. Futószárat kaptam, és állandóan megkötve tartottak. Le-levettek ugyan róla,

de az édeskevés volt. Hogyne használtam volna ki az összes szökési lehetőséget! Sőt, nem is akartam hazamenni. Két szomszédnak azért megengedtem, hogy hazavigyen, de senki másnak. A fiú már elköltözött otthonról, a néni meg úgyse bírt volna megfogni... Így telt el az első év.

Aztán valami borzalmas dolog történt. Azt vettem észre, hogy szinte mindig egyedül vagyok. A gazdám hetekig nem láttam, és az édesanyja sem volt otthon, szinte sosem. Reggel elment, délután hazajött, adott nekem enni, szólt egy-két kedves szót, aztán elment, és nagyon sokszor csak másnap délután jött. És megint elment. Mindig elment. Az én életem pedig a futószáron telt. Hiába vettek le róla majd minden nap néhány percre. Akkor persze örömmel rohángáltam az udvaron akkora sebességgel, mint aki az életéért fut. Aztán amikor elfáradtam, visszakerültem a láncra. Hosszú évekig éltem így. Nyaranta egy kicsivel kevesebbet voltam egyedül, De ősztől a következő nyárig nagyon keserves volt. Volt időm gondolkodni. Rájöttem, hogy jó dolog, hogy éhezniem nem kellett, volt fedél a fejem fölött, de megfizettem én azért keservesen. Az a rengeteg egyedül töltött óra...

Teltek-múltak az évek. Úgy nézett ki, nekem ennyi az élet: lakás van, étel van, jó szó is akad egy kevés, de igazi társ és szabadság, az nincs. Felnőttem, beletörődtem. Elmúltam már 7 éves, vagyis java korabeli kutyának tudhattam magam, amikor megváltozott körülöttem a világ. A néni – aki az évek alatt szinte gazdámmá vált – egyszer csak már sokkal többet volt otthon. Nem éreztem már olyan egyedül magamat. És rászoktunk a sétálásra. Nem is akartam hinni, amikor először kiengedett a kapun, nem szöknöm kellett. Még pórázt sem kaptam, szaladhattam a bicikli mellett. Istenem, de szép volt! Kijártunk a határba, kergethettem a nyulakat, néha őzeket. Egyszeriben olyan jó sorom lett, hogy hinni sem akartam. És megint elbízta magam. Nem fogadtam szót. Nem volt elég a majdnem teljes szabadság, teljeset akartam. Amikor hazaértünk, nem mentem be, nem volt kedvem. Nem hajlottam a szép szóra. Mi lett a vége? Pórázt kaptam a sétához. Szinte minden nap sétálunk ugyan, de vége a boldog rohángálásnak, sétálhatok a póráz végén. Bár ez mégsem olyan borzalmas, mert nagyon sok dicséretet kapok. Ha szépen megyek, kedvesen szól hozzám a gazdám. Ha hazaérünk, vár a futószár... Eszébe sem jut, hogy nem szöknék el. Hátha egyszer kipróbálja... Magam sem tudom, lenne-e bennem annyi önfegyelem, hogy bent maradjak az udvaron.

Öregedő kutya vagyok már. Ha szerencsém van, nagy változás nem történik az életemben. Most ez így jó, számomra is elfogadható. Ráérő időmben sokat gondolkodom a sorsomon. Szerencsés kutyának tudhatom magam? Vagy túl nagy árat fizettettek velem a teljes ellátásért? És a gazdám? Ő vajon elégedett a sorsával? Az utóbbi időben sokat mosolyog, és szinte minden nap nagyokat sétál velem. Lehet, hogy összetartozunk? Én mindenesetre szeretem. Kutyahűséggel. Többet nem tehetek érte, de talán ez sem kevés.